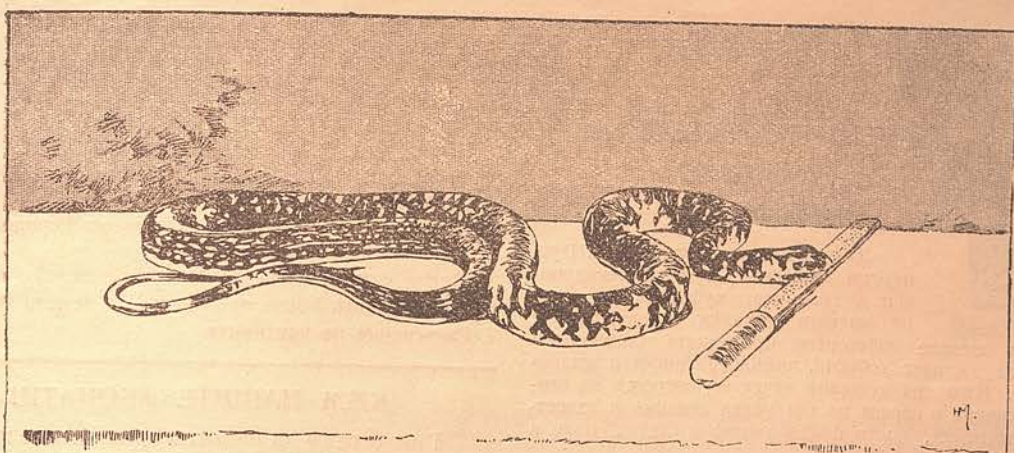

Момче и змия

Басня от Лесинг

Едно момче играеше с една опитомена змия. „Мое мило животинче“, рече момчето, аз не бих се отнасял тжй простичко с тебе, ако да не ти е отнета отровата. Вие змиите сте най-злите, най-неблагодарните създания. Аз съм чел някога, помня туй, какво е изпатил един беден селенин веднаж, когато той състрадателно прибрал една змия, може би некая от твоите прадедки, която той намерил полузамръзната под един жив плет и я турил в пазвата си, за да я стопли. Едва се съвзела, проклетата, пак, и току ухапала благодателя си; и добрия, любезен човечец трябало да умре.“

„Чудя се“, рече змията, какъв пристрастен трябва да е бил вашия повествовател! Нашите разправят тая история съвсем иначе. Твоя любезен приятел е мислил, че змията наистина е измръзнала, и понеже била хубава пжстра змия, той я пжхнал в пазвата си, за да ѝ одере красивата кожа у дома. Праволи е било туй?“

„Ах, мжлчи, за бога“, отвърна момчето. „Кой неблагодарник не знае да се отдума?“

„Право е, синко“, намеси се башата, който подслушваше тоя разговор. „Но заедно стуй, ако някога чуеш за някаква голяма неблагодарност, ти изучи работата обстойно, преди да заклемиш хората с такова позорно петно. Истински благодетели много рядко се натжкват на неблагодарности; да, за честа на людето, искам да вярвам, — никога. Ала благодетели с малки, своекористни намерения, те заслужват, синко мой, да получат неблагодарност вместо признателност.“

Джб и свиня

Басня — от Лесинг.

Една лакома свиня се гощаваше под един голям джб с падналите от него плодове. Докато схрускваше съж зжби един желжд, тя почти гжлташе с очи друг.

„Неблагодарно животно!“ — се провикна най-сетне джба. „Ти се храниш с моите плодове, без да хвжрлиш поне един едничжк поглед кжм мене нагоре.“

Свинята спря за миг и в отговор изгрухтя: „Моите благодарствени погледи кжм тебе не щяха да закжснеят, ако бях знаяла, че ти си пуснал зарад мене долу своите желжди.“

От немски Г. П.